

ЧАРЛС БУКОВСКИ ТЕЖЪК МАХМУРЛУК

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Съпругата на Кевин му подаде телефона. Бе събота сутрин. Двата бяха още в леглото.

— Бони е — каза тя.

— Ало? Бони?

— Буден ли си, Кевин?

— Даа, даа.

— Слушай, Кевин, Джийнджийн ми каза.

— Какво ти е казала?

— Че си завел нея и Кати в един килер, свалил си им гащичките и си подушил пишонките им.

— Подушил съм пишонките им ли?

— Тя така ми каза.

— За Бога, Бони, опитваш се да се шегуваш ли?

— Джийнджийн не лъже за такива неща. Тя каза, че си ги завел с Кати в един килер, свалил си им гащичките и си им подушил пишонките.

— Сега чакай малко, Бони!

— Да чакам, *как не!* Том направо е полудял, заканва се да те убие! А аз мисля, че това е ужасно, че направо не е за вярване! Мама е на мнение, че трябва да се обадя на адвокатата си.

Бони му затвори телефона. Кевин бавно остави слушалката.

— Какво има? — попита жена му.

— Ами виж сега, Гуен, няма нищо.

— Готов ли си за закуска?

— Май нещо не ми се яде.

— Кевин, какво е станало?

— Бони твърди, че съм завел Джийнджийн и Кати в килера, свалил съм им гащичките и съм душил пишонките им.

— О, хайде стига!

— Тя така каза.

— А ти направи ли го?

— За Бога, Гуен, аз пих много. Последното, което си спомням от това парти е, че стоях отвън на предната поляна и гледах луната. Беше голяма луна, никога не бях виждал по-голяма.

— И не си спомняш за друго?

— Не.

— Ти направо изключваш, когато пиеш, Кевин. Знаеш, че изключваш, когато пиеш.

— Не мисля, че бих направил нещо такова. Аз не развращавам деца, Гуен.

— Малките момиченца на по 8 и 10 години са доста сладки.

Гуен стана и отиде в банята. Когато се върна, каза: — Всъщност, благодаря на Бога, че е станало. Ще се почувствам истински щастлива, ако това се е случило!

— Какво? Какви по дяволите ги приказваш!

— Точно така. Това може да те накара да позабавиш малко темпото. Може да те накара да мислиш два пъти, преди да посегнеш към пиенето. Може дори да те накара и изобщо да престанеш да пиеш. Защото колкото пъти отидеш на парти, ти се чувстваш длъжен да пиеш повече от останалите, ти направо *го наливаш* в гърлото си. След което винаги вършиш нещо глупаво и отвратително, въпреки че досега обикновено го вършеше с някоя зряла жена.

— Гуен, всичко това вероятно е само някаква тъпа шега.

— Не е шега. Почакай, докато се наложи да се изправиш лице в лице срещу Кати, Джийнджийн, и Том и Бони!

— Гуен, но аз обичам тези две малки момиченца.

— *Какво?*

— О, по дяволите, забрави това!

Гуен влезе в кухнята, а Кевин отиде в банята. Наплиска лицето си със студена вода и спря да се погледа в огледалото. Как ли изглеждаше един развратник на деца? Отговор: както всеки друг, докато някой му каже, че е всъщност такъв.

Кевин седна да се изсере. Срането изглеждаше толкова безопасно, толкова топло. Онова нещо положително не беше се случило. Той се намираше тук, в собствената си баня. Ето я хавлията му, ето и тривката му, ето я тоалетната хартия, ваната, а под краката му, меко и топло, старото килимче за баня — червено, чисто, комфортно. Кевин свърши, избърса се, пусна водата, изми ръцете си като цивилизован човек и отиде в кухнята. Гуен бе сложила бекона да се пържи. Тя му наля чаша кафе.

— Благодаря.

— Бъркани ли?
— Бъркани.
— Десет години брачен живот и ти винаги казваш „бъркани“.
— Още по-удивително е това, че ти винаги питаш.
— Кевин, ако това се разчуе, ти ще загубиш работата си. Банката не се нуждае от директор на клон, който е развратник на деца.
— Сигурно си права.
— Кевин, трябва да направим среща със засегнатите в случая семейства. Трябва да седнем и да обсъдим тази работа.
— Звучиш ми като в сцена от „Кръстника“.
— Кевин, ти си загазил здраво. Няма начин да ти се размине безнаказано. Загазил си. Сложи си хляба да се препече. Вкарай го бавно в тостера, иначе ще изскочи веднага навън — нещо не е наред с пружината.
Кевин сложи филиите да се препекат. Гуен сервира бекона с бърканите яйца.
— Джийнджийн доста обича да флиртува. Също като майка си. Цяло чудо е, че подобно нещо не се е случвало досега. С което не искам да кажа, че имаш извинение за постъпката си.
Тя седна до масата. Първите филийки се препекоха и Кевин й подаде една.
— Гуен, когато не може да си спомни нещо, човек се чувства много странно. Така, сякаш нещото просто не е станало.
— Някои убийци също забравят какво са извършили.
— Ти да не би да сравняваш това с убийство?
— То може да повлияе сериозно върху бъдещето на тези две малки момичета.
— Много работи могат да имат подобен ефект.
— Аз трябваше да се досетя, че поведението ти е деструктивно.
— Кой знае, може пък да е било конструктивно. На тях може и да им е харесало.
— Измина адски дълго време — каза Гуен — откакто не си подушвал *моята* пишонка.
— Точно така, хайде сега сложи и себе си вътре.
— Аз вече съм вътре. С теб живеем в една общност от около 20 000 души и нещо от този род не може да остане в тайна.

— И как ще го докажат? Налице са само думите на две момиченца срещу моята дума.

— Още кафе?

— Да.

— Мислех си да ти взема една бутилка сос „Табаско“. Знам, че го обичаш с яйцата си.

— Но винаги забравяш.

— Така е. Слушай, Кевин. Ти довърши закуската си. Яж колкото дълго искаш. Но мен ме извини. Имам да свърша нещо.

— Добре.

Той не беше сигурен дали обича Гуен, но животът с нея бе удобство. Тя се грижеше за всички дреболии, а именно дребните неща можеха да подлудят човека. Той намаза препечената си филийка с дебел слой масло. Маслото май бе едно от последните разточителства, които хората можеха да си позволят. Автомобилите един ден щяха да станат твърде скъпи, за да си купи човек, и тогава всички щяха само да си седят наоколо, да си мажат филийки с масло и да чакат. А пък Чедата Исусови, дето проповядваха безспир за края на света, изглеждаха по-добре с всеки изминал ден. Кевин довършваше филийката си с масло, когато Гуен се върна.

— Готово, уредено. Обадох се на всички.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще имаме среща след един час в дома на Том.

— В дома на Том ли?

— Да, Том и Бони, и родителите на Бони, а също братът на Том и сестра му — те всички ще бъдат там.

— И децата ли ще бъдат там?

— Не.

— Ами адвокатата на Бони?

— Страх ли те е?

— А теб нямаше ли да те е страх?

— Не зная. Никога не съм душила пишонката на малко момиче.

— И защо не си, по дяволите?

— Защото нито е почтено, нито цивилизовано.

— И докъде ни е докарала нашата почтена цивилизация?

— Предполагам, че до мъже като теб, които вкарват малките момиченца в килерите.

— Изглежда, че всичко това ти доставя удоволствие.
— Не знам дали тия малки момичета някой ден ще ти простят.
— И ти искаш да ги помоля за прошка? Това ли искаш от мен?
Заради нещо, което дори не си спомням?
— А защо да не се извиниш?
— Остави ги да го забравят. Трябва ли да задълбочаваме нещата, като насочваме вниманието им към случилото се?

Когато Кевин и Гуен паркираха колата пред дома на Том, Том се изправи и каза: — Ето ги. Сега ние всички трябва да запазим спокойствие. Има почтен, честен начин въпросът да се уреди. Всички ние сме зрели човешки същества. И можем да уредим всичко разумно помежду си. Няма нужда да викаме полицията. Снощи на мен ми се искаше да убия Кевин. Днес искам само да му помогна.

Шестимата роднини на Джийнджийн и Кати седяха и чакаха. На вратата се позвъни. Том отвори. — Здравейте, хора.

— Здравей — каза Гуен. Кевин не каза нищо.

— Сядайте.

Те прекосиха стаята и седнаха на канапето. — По едно питие?

— Не — каза Гуен.

— Скоч със сода — каза Кевин.

Том направи питието, после го подаде на Кевин. Кевин пресуши чашата на една глътка, пресегна се в джоба си за цигара.

— Кевин — каза Том — ние решихме, че трябва да отидеш на психолог.

— Не на психиатър?

— Не, на психолог.

— Добре.

— И ние мислим също, че ще трябва да заплатиш таксите за евентуалната терапия за Джийнджийн и Кати, ако такава се наложи.

— Добре.

— И няма да раздухваме този въпрос, за твое добро и заради доброто на децата.

— Благодаря.

— Кевин, има само още едно нещо, за което бихме искали да те попитаме. Ние сме ти приятели. От години сме твои приятели. Само

едно нещо: *защо пиеш толкова много?*

— По дяволите, не знам. Предполагам, най-вече защото просто се чувствам отегчен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.